

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **B. M.**, zast. JUDr. Janem Šafrou, advokátem, se sídlem Revoluční 8, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor živnostenský a občanskosprávní**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2012, čj. S-MHMP 773062/2012

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Janu Šafrovi, advokátovi, se přiznává odměna za zastupování žalobkyně ve výši 16.456 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru živnostenského a občanskosprávního, ze dne 2. 7. 2012, čj. S-MHMP 773062/2012, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti Úřadu městské části Praha 13, odboru osobních dokladů a evidence obyvatel, ze dne 12. 4. 2012, čj. OODEO/S/P13-10416-44,45/OP-2012, a toto rozhodnutí potvrzeno. Citovaným rozhodnutím správní orgán prvního stupně zrušil podle § 12 odst. 1 písm. c) odst. 2 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel rodných číslech a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o evidenci obyvatel), údaj o místu trvalého pobytu žalobkyně.

Žalobkyně v žalobě namítá, že správní řízení bylo zahájeno dne 22. 2. 2012 a rozhodnutí bylo vydáno až 12. 4. 2012, což je v rozporu s § 71 odst. 3 správního řádu. Navrhovatel nedoložil základní důkazní prostředek o pravomocnosti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2010, č. j. 68 Co 78/2010 ve výroku III. Tuto skutečnost potvrzuje i žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Lze tedy dovodit nesplnění podmínky ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu pro možnost zahájení správního řízení. K požadavku odvolacího orgánu zaslal navrhovatel fotokopii citovaného rozsudku s vyznačenou právní mocí výrokové části ke dni 21. 1. 2011. Žalobkyni do dnešního dne právní moc výroku III tohoto rozsudku není známa. Žalobkyni není známa ani skutečnost o zániku užívacího práva k bytu na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 9. 1. 2007, č. j. 28 C 240/2005.

V rozhodnutí odvolacího orgánu je rozpor v údajích ohledně práva žalobkyně k bytu, který patrně pramení ze skutečnosti, že žalobkyni nikdy nevznikl žádný právní vztah dle § 685 odst. 1 občanského zákoníku k předmětnému bytu. Stav nájemního vztahu k tomuto bytu je dosud v projednávání u Obvodního soudu pro Prahu 5 v řízení vedeném pod sp. zn. 26 C 488/2007. Proto je nezákonné i řízení sp. zn. 12 E 8/2011, které nikdy nemohlo nabýt právní moci a stát se vykonatelným. Vyklizení bytu provedené dne 21. 2. 2012 tak bylo porušením zákona.

V žádném případě nemůže být hovořeno „o průkazném splnění podmínky užívání bytu“, pokud k vyklizení bytu došlo po násilném vstupu do bytových prostor za nepřítomnosti druhého uživatele.

Rozhodnutí o přidělení bytu ze dne 16. 1. 1989 je dosud v platnosti a rozsudek o „odnětí bytu“ není pravomocný. Zapsáním převodu vlastnictví bytu z městské části Praha 13 na Bytové družstvo Bronzová 2013 – 2014, IČ 276 16 584 (dále jen družstvo), dne 15. 8. 2007 žalobkyně pozbyla všech práv k bytu, včetně práv vázících se k § 703 odst. 1 občanského zákoníku. Nebyla tak ochráněna její práva z dohody z pravomocného rozsudku sp. zn. 13 C 105/2003 u Obvodního soudu pro Prahu 5, kde je dosud ve stavu projednání žaloba o neplatnosti kupní smlouvy prodeje, které je vedeno pod sp. zn. 5 C 254/2008.

Soudní řízení vedená pod spisovými značkami 26 C 488/2007 a 5 C 254/2008 proto podle názoru žalobkyně splňují podmínky podle § 57 správního řádu.

Prostřednictvím ustanoveného zástupce žalobkyně žalobu dále doplnila a uvedla, že ze strany původního vlastníka bytové jednotky nebyla vůči žalobkyni učiněna nabídka prodeje ve smyslu ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. 72/1994 Sb. Proto nemohlo dojít k platnému převodu bytu jiné osobě (bytovému družstvu). Taková smlouva je proto absolutně neplatná pro rozpor se zákonem. Odvolací orgán měl proto řízení přerušit do doby rozhodnutí soudu o této předběžné otázce.

Charakter předběžné otázky pro toto soudní řízení vyplývá podle názoru žalobkyně z toho, že pokud by soud pravomocně rozhodl, že vlastníkem předmětné nemovitosti je jiný subjekt než bytové družstvo, pak by se obnovilo vlastnické právo převodce, což se dotýká také aktivní legitimace k podání žaloby neplatnosti výpovědi z nájmu bytu. Pokud by z výše uvedeného vyplynulo, že návrh na zrušení údaje o místu trvalého pobytu podala osoba, která není vlastníkem objektu, šlo by o návrh zjevně právně nepřipustný a řízení o něm by mělo být bez dalšího zastaveno.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2010, č. j. 68 Co 78/2010, je pravomocný i ve výroku III, a to ke dni 21. 1. 2011. Soud nemá za povinnost informovat účastníky řízení o právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí. Rozhodnutí soudu ve věci sp. zn. 12 E 8/2011 je rovněž v právní moci, neboť ve správním spise je založená kopie tohoto rozhodnutí s vyznačenou doložkou právní moci ke dni 13. 1. 2012.

Řízení ve věci neplatnosti kupní smlouvy nepovažuje žalovaný za předběžnou otázku, neboť katastrální úřad připsal vlastnictví objektu bytovému družstvu ke dni 15. 8. 2007.

K soudnímu řízení, které se týká určení nájemního vztahu žalobkyně k bytu, uvádí žalovaný tolik, že o existenci a zániku nájemního vztahu již bylo pravomocně rozhodnuto rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 9. 1. 2007, č. j. 28 C 240/2005, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2010, č. j. 68 Co 78/2010, kdy soud přivolil k výpovědi z nájmu bytu. Podle § 159a odst. 4 o. s. ř. je v rozsahu, v jakém je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky řízení a popřípadě jiné osoby, závazný též pro všechny orgány. Tento princip je obsažený i v ustanovení § 53 odst. 3 a § 57 odst. 3 správního řádu.

K argumentům uvedeným v doplnění žaloby pak žalovaný uvedl, že správní orgány nejsou příslušné k řešení majetkových či osobních sporů mezi účastníky řízení, správní orgány toliko zkoumají, zda byly či nebyly naplněny podmínky potřebné pro zrušení údaje o místu trvalého pobytu občana. V tomto ohledu odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 7 Ca 281/2006.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 9. 1. 2007, čj. 28C 240/2005-60, bylo přivoleno k výpovědi, kterou dal žalobce (zde městská část Praha 13) žalobkyni a jejímu bývalému manželovi z nájmu bytu č. 14 v 8. nadzemním podlaží domu čp. 2013 v k. ú. Stodůlky s tím, že tříměsíční výpovědní lhůta začíná běžet prvním dnem kalendářního měsíce následujícího po právní moci rozsudku, a s tím, že posledním dnem této výpovědní lhůty nájem bytu skončí. Žalobkyni a jejímu bývalému manželovi byla uložena povinnost vyklidit byt do 15 dnů od zajištění přístřeší.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2010 (jeho výrokiem III) byl tento rozsudek potvrzen. Jako žalobce je tu označeno družstvo a z odůvodnění rozsudku vyplývá, že odvolací soud dospěl k závěru, že vlastnické právo k předmětnému bytu přešlo v průběhu odvolacího řízení z městské části Praha 13 na družstvo.

Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 17. 5. 2011, čj. 12 E 8/2011-14, byl nařízen podle shora citovaných rozsudků výkon rozhodnutí vyklizením bytu. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2011, čj. 30Co 518/2011-33, bylo toto usnesení potvrzeno.

Dne 22. 2. 2012 byl doručen správnímu orgánu prvního stupně návrh družstva na zrušení údaje o trvalém pobytu žalobkyně a jejího bývalého manžela v předmětném bytě s tím, že dne 21. 2. 2012 byl výkon rozhodnutí vyklizením bytu proveden. V příloze tohoto návrhu družstvo doložilo shora uvedená soudní rozhodnutí, přičemž na rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2010, čj. 68Co 78/2010-174, je vyznačena právní moc toliko

výroků I, II, IV a V ke dni 22. 1. 2011. Dále bylo přiloženo potvrzení o tom, že výkon rozhodnutí byl dne 21. 2. 2012 proveden.

Řízení o žádosti o zrušení údaje o trvalém pobytu bývalého manžela žalobkyně bylo následně zastaveno, neboť správní orgán zjistil, že bývalý manžel žalobkyně v mezidobí sám změnil trvalý pobyt a v předmětném bytě tak již nadále k trvalému pobytu přihlášen není.

Dne 12. 4. 2012 pak správní orgán prvního stupně rozhodnutím čj. OODEO/S/P13-10416-44,45/OP-2012 zrušil údaj o místě trvalého pobytu žalobkyně. Z odůvodnění vyplývá, že navrhovatel (družstvo) výpisem z katastru nemovitostí doložilo své vlastnické právo k předmětnému bytu, soudními rozhodnutí doložilo, že žalobkyni zaniklo užívací právo žalobkyně k němu, a z potvrzení o provedené exekuce pak vyplývá, že žalobkyně byt již neužívá.

Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uvedla, že právní postavení navrhovatele je nejisté, neboť byla podána žaloba na určení neplatnosti kupní smlouvy, na jejímž základě se mělo družstvo stát vlastníkem předmětného bytu, o níž dosud není pravomocně rozhodnuto. Dále poukázala na to, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2010, čj. 68Co 78/2010-174, dosud nenabyl ve výroku III právní moci.

V průběhu odvolacího řízení byl do správního spisu k výzvě odvolacího orgánu doplněn citovaný rozsudek zdejšího soudu s doložkou právní moci, podle níž jeho výrok III nabyl právní moci dnem 21. 1. 2011.

O odvolání následně rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 2. 7. 2012, čj. S-MHMP 773062/2012, a to tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. V odůvodnění se žalovaný ztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně, že byly splněny podmínky pro zrušení údaje o trvalém pobytu žalobkyně, a k námitkám žalobkyně uvedeným v odvolání uvedl, že *„byl nucen přitakat námitce odvolatelky, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2010, čj. 68Co 78/2010, není ve výrokové části III, jenž se týká zániku nájmu bytu, dosud pravomocný, a požádal proto navrhovatele dne 7. 6. 2012 o odstranění tohoto nedostatku.“* Následně poukázal na to, že družstvo doplnilo k výzvě odvolacího orgánu do správního spisu fotokopii tohoto rozsudku s doložkou právní moci i k výroku III tohoto rozsudku. K námitce týkající se řízení o neplatnosti kupní smlouvy k předmětnému bytu pak žalovaný uvedl, že katastrální úřad povolil vklad vlastnického práva podle této smlouvy a tímto rozhodnutím katastrálního úřadu je žalovaný vázán.

Při ústním jednání žalobkyně prostřednictvím ustanoveného zástupce setrvala na podané žalobě, včetně argumentů uvedených v doplnění žaloby. Navrhla, aby bylo dokazování doplněno dotazem na městskou část Praha 13, zda byla nabídka k převodu bytu učiněna i ve vztahu k žalobkyni. Dále žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce žádala, aby bylo jednání odročeno za účelem doplnění důkazních návrhů, které však nijak nespecifikovala.

Žalovaný s poukazem na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby.

Soud návrhu na odročení jednání za účelem doplnění důkazních návrhů nevyhověl. Právní zástupce žalobkyně totiž přes výzvu nebyl schopen nijak specifikovat, v čem mají tyto důkazní návrhy spočívat. Od podání žaloby do konání ústního jednání uplynula zhruba doba dvou let. Soud považuje tuto dobu za dostatečně dlouhou k tomu, aby žalobkyně mohla označit všechny důkazy, které požaduje v řízení provést, požadavek na poskytnutí další lhůty

k doplnění důkazních návrhů se tak soudu jeví spíše jen jako obstrukční. K tvrzení o špatném zdravotním stavu žalobkyně soud nemohl přihlédnout, neboť nebyl nijak doložen. Soud proto dopěl k závěru, že ze strany žalobkyně nebyly prokázány žádné důležité důvody, na jejichž základě by mělo být jednání před soudem odročeno a jejímu návrhu proto nevyhověl. S návrhem na provedení důkazu, který byl u jednání vznesen, se soud vypořádá níže.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Úvodem je třeba poznamenat, že údaj o trvalém pobytu občana je pouze údajem evidenčním a nezakládá sám o sobě žádné právo k stavbě, v níž je občan k trvalému pobytu přihlášen. Ani zrušení údaje o trvalém pobytu protože nemůže samo o sobě vést k zániku jakéhokoli práva k příslušnému objektu, neboť jde opět pouze o evidenční úkon.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel *ohlašovna rozhodne o zrušení údaje o místě trvalého pobytu, zaniklo-li užívací právo občana k objektu nebo vymezené části objektu, jehož adresa je v evidenci obyvatel uvedena jako místo trvalého pobytu občana a neužívá-li občan tento objekt nebo jeho vymezenou část.*

Podle odst. 2 *ohlašovna rozhodne o zrušení údaje o místě trvalého pobytu podle odstavce 1 písm. c) jen na návrh vlastníka objektu nebo jeho vymezené části nebo na návrh oprávněné osoby uvedené v § 10 odst. 6 písm. c). Navrhovatel je v takovém případě povinen existenci důvodů uvedených v odstavci 1 písm. c) ohlašovně prokázat.*

Zákon tak stanoví tři předpoklady pro zrušení údaje o místě trvalého pobytu podle § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel:

- 1) zaniklo užívací právo občana k objektu
- 2) občan objekt neužívá
- 3) návrh podaný vlastníkem

Pokud jde o první podmínku, je zánik užívacího práva doložen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 9. 1. 2007, čj. 28C 240/2005, ve spojení s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 22. 11. 2010 čj. 68Co 78/2010.

Podle § 159a odst. 1 občanského soudního řádu *nestanoví-li zákon jinak, je výrok pravomocného rozsudku závazný jen pro účastníky řízení.* Podle odst. 3 pak platí, že v rozsahu, v jakém je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky řízení a popřípadě jiné osoby, je závazný též pro všechny orgány.

Správní orgány tak nejsou oprávněny zpochybňovat fakt, k němuž dospěly soudy v občanskoprávním řízení. To výslovně stanoví i ust. § 57 odst. 3 správního řádu, podle něhož *rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné, je správní orgán vázán.*

Tvrdí-li žalobkyně, že citovaná rozhodnutí nejsou pravomocná, je zřejmé, že se mýlí, neboť ve správním spise je založeno vyhotovení shora citovaného rozsudku zdejšího soudu o odvolání s doložkou právní moci, podle něhož výrok III tohoto rozsudku týkající se věci samé nabyl právní moci ke dni 21. 1. 2011. Fakt, že žalobkyni o právní moci tohoto výroku nikdo neinformoval, nemůže na této skutečnosti nic změnit; skutečností zůstává, že rozhodnutí je pravomocné. Žalobkyně přitom nezpochybňuje, že jí tento rozsudek odvolacího

soudu byl doručen, a nezpochybňuje tedy základní předpoklad pro nabytí právní moci tohoto rozsudku. Je pak třeba ještě poznamenat, že rozsudek se nestává pravomocným v okamžiku, kdy je na něm vyznačena doložka právní moci. Ta má již jen charakter deklaratorní a jde tedy o osvědčení faktu, že (již v minulosti) rozsudek nabyl právní moci. Také proto se na doložce právní moci uvádí nejen datum, kdy byla doložka na rozsudku vyznačena, ale také den, k němuž (zpětně) rozsudek právní moci nabyl. Rozhodnutí soudu totiž nabývá právní moci tím, že je účastníkům řízení doručeno (§ 159 o. s. ř.), nikoli tím, že soud účastníky řízení o nabytí právní moci informuje, nebo tím, že na rozsudku vyznačí doložku právní moci.

Žalobkyni je nutno dát částečně zapravdu v tom, že předmětná pasáž žalobou napadeného rozhodnutí je do jisté míry nepřesná. Žalovaný totiž uvedl, že „*byl nucen přitakat námitce odvolatelky, že rozsudek ... není ... dosud pravomocný, a požádal proto navrhovatele ... o odstranění tohoto nedostatku*“. Uvedená formulace vzbuzuje dojem, že předmětný rozsudek vskutku nebyl v okamžiku podání odvolání pravomocný a stalo se tak až po zásahu navrhovatele (tedy družstva). Tak tomu pochopitelně ze shora uvedených důvodů být nemůže.

Ve skutečnosti šlo o to, že družstvo původními přílohami svého návrhu neprokázalo fakt, že předmětný rozsudek již nabyl právní moci, tedy nesplnilo povinnost vyplývající z § 12 odst. 2 písm. c) věta poslední zákona o evidenci obyvatel. Tento nedostatek (tj. nedostatečné prokázání faktu, že rozsudek nabyl právní moci, nikoli nedostatek právní moci samé) pak byl v průběhu odvolacího řízení na výzvu žalovaného družstvem odstraněn. Takový postup je přitom zcela souladný s právem, neboť odvolací řízení spolu s prvoinstančním řízením tvoří jeden celek. Odvolací orgán tedy zjistil v postupu prvoinstančního orgánu vadu, u níž považoval za možné, aby byla zhojena v odvolacím řízení, proto v součinnosti s navrhovatelem tuto vadu odstranil, což je postup, kterému nelze z hlediska jeho souladu s právními předpisy nic vytknout. Je pak třeba podotknout i to, že právní moc rozhodnutí soudu o povinnosti žalobkyně vyklidit předmětný byt vyplývá i z toho faktu, že byl nařízen výkon tohoto rozhodnutí. Pokud by rozhodnutí ve věci samé dosud právní moci nenabylo, nemohl by výkon rozhodnutí být nařízen.

První podmínku tak má soud jednoznačně za splněnou.

Pokud jde o druhou podmínku, žalobkyně nijak nezpochybňuje, že předmětný byt neužívá. Tvrdí ovšem, že je to důsledkem nezákonně provedeného násilného vyklizení. Ani fakt, že žalobkyně byla donucena byt opustit proti své vůli, ovšem neznamená, že by se jednalo o nezákonně nastolený stav. Šlo totiž o soudní výkon pravomocného a vykonatelného rozhodnutí soudu, přičemž výkon rozhodnutí byl v souladu s právem nařízen usnesením Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 17. 5. 2011, čj. 12 E 8/2011-14, ve spojení s usnesením zdejšího soudu 23. 11. 2011, čj. 30Co 518/2011-33.

Také druhá podmínka je tak splněna.

Pokud jde o třetí podmínku, žalobkyně namítá, že správní orgán měl řízení za účelem vyřešení této otázky přerušit, neboť u Obvodního soudu pro Prahu 5 probíhá pod sp. zn. 5 C 254/2008 řízení o určení neplatnosti kupní smlouvy, na jejímž základě bylo družstvo zapsáno do katastru nemovitostí jako vlastník. Domnívá se, že toto řízení před soudem je ve vztahu ke správnímu řízení předběžnou otázkou. Žalobkyně přitom správním orgánům primárně vytýká to, že měly správní řízení z tohoto důvodu přerušit.

Zdejší soud s tímto názorem žalobkyně nesouhlasí. Správní orgány totiž zcela správně vycházely z toho, že soudy již o této předběžné otázce jednou rozhodovaly. Podle § 57 odst. 3

správního řádu *rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné, je správní orgán vázán*. V rámci řízení o přivolení k výpovědi z nájmu bytu bylo usnesením Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 23. 1. 2008, čj. 28C 240/2005-101, ve spojení s usnesením zdejšího soudu ze dne 22. 10. 2009, čj. 68Co 423/2009-134, rozhodnuto o procesním nástupnictví, a to tak, že jako s žalobcem bylo jednáno namísto městské části Praha 13 s družstvem, a to právě s odůvodněním, že vlastnické právo k předmětnému bytu přešlo z městské části Praha 13 na družstvo. Správní orgány tak vycházely z toho, že soudy o otázce přechodu vlastnického práva již jednou rozhodly, a lze přisvědčit jejich postupu, pokud nepřerušily správní řízení kvůli tomu, aby vyčkaly nového rozhodnutí soudů o téže otázce.

Současně lze dodat, že otázku platnosti předmětné kupní smlouvy posuzoval také příslušný katastrální úřad, když posuzoval návrh na vklad vlastnického práva pro družstvo podle této smlouvy do katastru nemovitostí. Jelikož bylo podle této smlouvy vlastnické právo družstva do katastru nemovitostí zapsáno, je zřejmé, že katastrální úřad smlouvu posoudil jako platnou.

Z těchto důvodů nepovažoval ani soud za nutné doplňovat dokazování způsobem navrženým žalobkyní, jímž se opětovně snažila prokázat své tvrzení o neplatnosti kupní smlouvy. Soud totiž neposuzoval platnost předmětné kupní smlouvy, neboť v rámci čas uplatněných žalobních námitek zkoumal toliko to, zda správní orgány postupovaly správně, když nepřerušily správní řízení ve věci zrušení údaje o trvalém pobytu žalobkyně do skončení žalobkyní zmiňovaných řízení vedených před soudy.

Žalobkyně konečně namítala to, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí k tomu stanovené lhůty. Judikatura správních soudů, včetně Nejvyššího správního soudu, je v tomto ohledu ustálená a vyplývá z ní, že lhůta pro vydání rozhodnutí správního orgánu je pouze lhůtou pořádkovou. Její překročení je sice vadou správního řízení, nikoli však takovou vadou, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé a tudíž zrušení takového rozhodnutí soudem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006 čj. 6 Ads 50/2005-63 a rozsudek ze dne 5. 9. 2007 čj. 3 As 44/2007-62).

Účastník řízení se v případě překročení lhůty pro vydání rozhodnutí může za splnění zákonem stanovených podmínek domáhat ochrany žalobou proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s., popř. též náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb., vznikla-li mu v důsledku překročení lhůty pro vydání rozhodnutí škoda.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Žalobkyni byl pro řízení před soudem ustanoven zástupce. Soud proto současně s rozhodnutím ve věci samé rozhodl také o odměně ustanoveného zástupce, jak je uvedeno ve výroku III tohoto usnesení, když přiznal ustanovenému zástupci odměnu za čtyři úkony právní služby (převzetí věci a první porada s klientem, další porada s klientem přesahující jednu hodinu, doplnění žaloby a ústní jednání před soudem) po 3.100 Kč, k tomu čtyřikrát režijní paušál po 300 Kč. Celková výše odměny a náhrady hotových výdajů tak činí 13.600 Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty, již je ustanovený zástupce plátcem, ve výši 2.856 Kč. Celkem tedy náleží ustanovenému zástupci částka 16.456 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. září 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu